

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 23 d'octubre de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La Sra. E.O.V. va formular davant de l'Hble Batllia, demanda laboral contra el Sr. P.A.E., en reclamació de les quantitats de: 20.354,56 € en concepte d'hores extraordinàries, de 1.605,60 € en concepte de dies festius treballats, de 833,33 € en concepte de vacances i de 4.500 € en concepte d'indemnització per acomiadament fet en forma indeguda; amb els interessos legals corresponents.

II.- El Sr. P.A.E. va oposar-se a totes les pretensions de la part actora i va plantejar una demanda reconvençional en reclamació de la quantitat de 6.252,20€ en concepte de salari pagat durant 3 mesos de baixa de la Sra. E.O.V. i de joies pagades pel Sr. P.A.E. pel compte de la seva empleada.

III.- Per sentència de data 24 d'abril del 2008, l'Hble Tribunal Unipersonal de Batlles, secció civil, estimant parcialment la demanda de l'agent i desestimant la demanda reconvençional, va: declarar d'ofici la inadequació del procediment per exigir la devolució de 252,20 €; condemnar al Sr. P.A.E. a pagar a la Sra. E.O.V. la suma de 5.083,33 €, més interessos legals a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

comptar de la fermesa de la resolució i costes judicials; condemnar al demandat a cotitzar l'esmentada quantia prop de la CASS.

IV.- Contra aquesta resolució el Sr. P.A.E. ha interposat recurs d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part que recorre manifesta : que no es podia notificar a la treballadora cap anticipació perquè es desconeixia el moment en que el contracte laboral finalitzava; que aquesta manifesta impossibilitat fa palès el fet de l'inexigible notificació a la que es remet l'article 15 de la Llei sobre el contracte de treball; que l'actora va gaudir quan i com l'interessava, al seu autèntic caprici, de les vacances; que l'afirmació de la sentència segons la qual l'entrega de 2.000 € mensuals durant els 3 mesos de baixa de la Sra. E.O.V. és un acte generós que s'inscriu en un suport d'obligació natural, més concretament, una obligació moral que no permet exigir la devolució de les sumes entregades, és carent de tot fonament i contrària al que fou al·legat i provat.

II.- És pacífic que el dia 1 d'abril la Sra. E.O.V. fou contractada verbalment pel Sr. P.A.E. per tenir cura de la sogra d'aquest darrer, la Sra. R.O.V.; que la Sra. R.O.V. va morir el dia 2 d'agost i la Sra. E.O.V. va marxar de vacances fins al mes de setembre; que quan la treballadora va tornar de vacances, el Sr. P.A.V. va manifestar-li oralment que la relació laboral era resolta.

III.- El contracte de treball pot establir-se: per temps indefinit o indeterminat; per un termini cert o determinat; per una obra o servei concret. L'article 11 de la Llei sobre el contracte de treball estableix que el contracte de treball pot formalitzar-se de manera escrita i verbal i que els contractes verbals s'entenen, llevat de prova en contra, per temps indefinit. L'article 15 de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

la mateixa Llei afegeix que la contractació per una durada o obra determinada ha de formalitzar-se sempre per escrit, i que, en el cas que no es fixi en el contracte una data certa per a l'acabament de la relació laboral, s'ha de notificar al treballador la fi de la relació laboral amb una anticipació mínima de 15 dies naturals. La manca d'aquesta comunicació equival a la resolució de la relació laboral per voluntat unilateral de l'empresari, que ha de satisfer la indemnització corresponent al treballador d'acord amb l'article 76,2.

Resulta d'aquestes disposicions que són d'ordre públic, que per no haver estat formalitzat per escrit, el contracte laboral lligant les parts ha d'esser considerat com un contracte per temps indefinit, que està regulat per la seva rescissió, per les disposicions dels articles 70 i següents de la Llei que exigeixen la notificació del comiat al treballador amb preavís i pagament d'una compensació econòmica, requisits tots ells que no van ésser complits pel Sr. P.A.E.. Per tant la Sra. E.O.V. té dret a percebre la indemnització prevista a l'article 76 de la referida Llei.

Ara bé, encara que el contracte de treball hagi estat convingut per una obra determinada, és a dir que es subjectava a la vida de la Sra. R.O.V. com ho pretén el recurrent, sense que la prova fefaent d'aquesta afirmació consti en autes, el Sr. P.A.E. no hauria complit el requisit essencial contingut en el article 15 de la Llei, més concretament la notificació de la fi de la relació amb una anticipació mínima de 15 dies naturals. És cert que no es podia preveure al moment de la formació del contracte laboral, el dia de defunció de la Sra. R.O.V.; en aquest cas, el Sr. P.A.E. tenia l'obligació: o de fixar en un contracte de treball escrit, que l'acabament de la relació laboral es fixava el dia de defunció de la Sra. R.O.V.; o ocorregut aquest esdeveniment, resoldre la relació laboral amb un termini de 15 dies naturals, ja que la treballadora no pot patir dels mancaments a la Llei, de l'empresari. Per no haver complit les seves obligacions contractuals s'ha de considerar, d'acord amb el que estableix l'article 15 esmentat, que el Sr. P.A.E. ha resolt la relació laboral per voluntat unilateral.

Atès que en cas de vulneració de la Llei per part de l'empresari, tant en un contracte per temps indefinit com en cas de contracte a durada determinada, la Sra. E.O.V. té dret a percebre la indemnització d'1 mes i mig de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

salari per any de servei a l'empresa, s'ha de confirmar la sentència impugnada sobre aquest punt del litigi.

IV.- Respecte a la reclamació de la Sra. E.O.V. en concepte de vacances, pertoca a l'empresari provar que va donar a la treballadora totes les vacances a les quals la mateixa té dret. Força és de constatar que en autes no consta aquesta prova i s'ha doncs de confirmar igualment la resolució recorreguda sobre aquest extrem.

V.- Pel que fa a la demanda reconvençional del Sr. P.A.E., aquesta sala no pot fer altra cosa que confirmar la declaració feta d'ofici pel primer jutge, de la inadequació del procediment respecte a la quantitat de 252,20 €, reclamada pel Sr. P.A.E. en concepte del preu derivat de la venda d'unes joies a la Sra. E.O.V., tractant-se d'un deute civil, totalment independent de la relació laboral lligant les parts. Dit això, és pacífic que la Sra. E.O.V. va estar de baixa des del 20 d'abril del 2006 fins als 17 de juliol del 2006 i que, degut als greus problemes econòmics de la treballadora, el Sr. P.A.E. va continuar pagant-li el seu salari de 2.000€ mensuals durant 3 mesos amb promesa de la Sra. E.O.V. de retornar aquesta quantitat en el futur, cosa que mai ha fet. El prometiment de la Sra. E.O.V. de reembossar al seu empleador en el futur, l'import concedit pel mateix, determina que es tractava d'un préstec o d'una bestreta de salari. El Sr. P.A.E. no tenia cap obligació natural, moral o de qualsevol altra naturalesa de pagar el salari de la seva empleada durant el període de baixa de la mateixa, i si ho ha fet fou per compassió i per fer servei a la treballadora donada la situació econòmica difícil d'aquesta darrera, però això no vol dir que el mateix hagi renunciat a reclamar la devolució de les quantitats abonades. Tractant-se d'un préstec o d'una bestreta, l'obligació de la Sra. E.O.V. està acreditada. La renúncia del creditor a una obligació no es presumeix i ha de manifestar-se per elements concrets. En el cas d'autes, força és de constatar que no existeix res de tangible que pugui establir que el Sr. P.A.E. hagi abandonat el seu dret a reclamar l'excedent de salari que va pagar a la treballadora. Per tant, s'ha d'estimar parcialment la demanda reconvençional del recurrent i condemnar a la Sra. E.O.V. a pagar al Sr. AIXÀS, l'import de 6.000 €.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

VI.- Atesa l'estimació parcial tant de la demanda inicial com de la reconvençional, no s'ha de fer especial imposició de costes de segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Estimar en part el recurs del Sr. P.A.E.;

Confirmar la sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal de Batlles de data 24 d'abril del 2008 en les seves disposicions, declarant d'ofici la inadequació del procediment per exigir la devolució de 252,20 €, i condemnant el Sr. P.A.E. a pagar a la Sra. E.O.V. la suma de 5.083,33 €;

Afegir-hi:

Condemnar a la Sra. E.O.V. a satisfer al Sr. P.A.E. la quantitat de 6.000 €;

Operant la compensació entre les referides sumes;

Condemnar a la Sra. E.O.V. a abonar al Sr. P.A.E. l'import de 961,67 €, amb els interessos legals a comptar de la notificació de la present resolució;

Sense fer especial imposició de costes d'ambdues instàncies.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-